

Πάντα νά τόν ἐνθιμήσαι
καί πιστά νά τόν μιμήσαι,
μή γὰ τίποτα λυποῦ.

Χαίρε χαίρε κι' εὐδαιμόνει,
καί ποτέ σου μή λησμονῆς
τόν παποῦ σου, τόν παποῦ.

Μή θέλεις δούλους Αὐλικούς
καί θεωρίας μήν ἀκούς
κἄτι κουφιοκεφάλων.

Ὅπου θαρροῦν ἀνώτερο
τόν Ρήγα τόν χειρότερο
πολιτικῶν μεγάλων.

Γέλα' στής κνηριαίας
αὐλοκολάκων κούφων
καί στέκα μακρῶά τους.

Αὐταίς ἢ θεωρίας
Βασιλοφρόνων μούφων
τρῶνε τοὺς Κορωνάτους.

Κι' ὄποιος εἶται βασιλεύει καί' στοὺς χρόνους τοὺς
[καλοὺς,
καί πρὸ πάντων' στοῦ πολέμου τὸν αἱματηρὸν αἰῶνα,
τοῦτους φαίνεται χρῆσθησθαι τῆς κυρίας Μιχαλοῦς
καί δὲν εἶναι τίποτ' ἄλλο παρὰ βλάκας μὲ Κορῶνα.

Δεῖξε κρίσι περισσή,
κι' ἂν σὰν ἀνδραπος καί σὺ
κάνης λάθος ποῦ καί ποῦ.

Ὅπως σάφρων θὰ φανῆς
ἂν ποτέ δὲν λησμονῆς
τόν παποῦ σου, τόν παποῦ.

Κι' ἐγὼ βλέπων τας τὸν Θρόνο
τοῦτο θὰ σοῦ λέω μόνο:
τόν παποῦ σου μήν ξεχάσης
καί ποτέ σου δὲν θὰ χάσης.

**Ἄνωστ' ἀστεῖα κκι χωρατὰ
τοῦ Περικλέτου τοῦ φαφλατῆ.**

Π.— Τοῦ Θρόνου σὰν ἀνέβης τὰ σκαλιὰ
δὲν σοῦπαμ' ἕνα λόγο, Βασιλεῦ.
Ἐπὶ τοῦτους τοὺς πολέμους ἑλισθήκαμε
κι' ἔμελες οἱ θεοὶ τοῦ κάκου ποιηταί,
ἐν τοῦτοις ἂν ἀργὰ σὲ θιμηθήκαμε,
μὰ κάλλιον ἀργὰ παρὰ ποτέ.

Ἐβόρατε σεμνῶς, μετριοφρονῶς,
τόνομα τοῦ μεγάλου Μακεδόνας,
καί δέλωσ' Ἡρωικῆσθεσ τῆς Θρόνου
θὰ σοῦ φρονάζουν δλοικαί τοῦ χυμόν.

Στέκα ψηλά' στοῦ Θρόνο μὲ γνώσι κι' ἐξυτάδα,
κι' ἂν εἶναι περιστάσεις παρόμοια δειναί,
ὅμως θ' ἀκούς νά λέμε σὲ κάθε πατινάδα:
ὁ τοῦ ξυπνοῦ παποῦ σου ξυπνότερ' ἔγγονε.

Κι' ἂν γιὰ τοῦ Θρόνου τὰ δεινὰ
εἶσαι μικρὸς ἀληθινὰ
κι' ἀδάλητο πουλάκι.

Κι' ἂν λείπ' ἡπείρα κι' ἡ σπουδή,
ἀλλὰ δὲν φαίνεσαι παιδί
μὲ κούφιο κεφαλάκι.

Μιὰ Κορῶν' ἄς σὲ λαμπρόνῃ,
ἀλλὰ νάνα κι' ἄρσστη
σὲ ψυχροῦς καί θερμοαίματος.

Κι' ἐν πολέμῳ κι' ἐν εἰρήνῃ
νά μὲς λὲς Λατινιστὶ:
λαμπορέμους λαμπορέμους.

Ὅπως φέρθηκες ὡς τώρα νὰ φερθῆς καί τοῦ λοιποῦ,
καί ξυπνός καί σὺν κοιμάσαι
κάνε τρόπο νά θυμάσαι
τόν παποῦ σου, τόν παποῦ.

**Κι' ἄλλο' στοῦν Ρήγα μέλος,
συνέχεια καί τέλος.**

Φ.— Ἐγε σκέψι καί δουλεῖα
τοῦτο μόνο, Βασιλεῦ,
νά πηγαίνης σὲ τομεῖς
κλήρης δόξης καί τιμῆς,
καί νά στέφης καλλιχάριζα
μὲ τῆς δάφνης τὰ κλωνάρια.

Θὰ σὲ μέθῃ, Βασιλεῦ,
τῆς καλλιχαριῶς ἢ στέφης
πῶς νὰ μεγαλοφρονῆς.

Κι' ἂν γαυγίζουε σκυλιὰ,
πλὴν ποτέ μὴ σοῦθ' ἡσκέψης
κομματόρχης νά γενθῆ.

Ἄν ὅμως κατηχοῦμενος ἀπὸ καλῆος φωστῆρας
δικῆ σου θέλῃς τῆ Βουλή, δικό σου καί τὸ κράτος,
τότε, Μεγαλειότατε, θὰ νίψωμεν τὰς χεῖρας
καθὼς τὰς ἐννεψε ποτέ κι' ὁ Πόντιος Πύλατος.